

egentlig den høitærede Finanzministers Udtalelse ved 1ste Behandling. Han beklagede nemlig eller ytrede sig imod det Uheldige, som der var i de administrative Afgjørelser i Spørgsmaal om Forstaaelsen af de forskjellige Positioner. Han ansøgte det som en Grund, hvorfor han ønskede Goldtariften mere simplificeret, og jeg erkjender naturligvis, at der ved det forelagte Udcast er gjort store Skridt i den Retning, idet jeg tror, at den Slags Spørgsmaal ville komme meget sjeldnere op end hidtil. Man opfatte imidlertid en Goldlov som man vil, saa er det en afgjort Sag, at der altid vil komme Differentser med Hensyn til Forstaaelsen af de forskjellige Positioner. Nu har jeg ment, at det ikke er aldeles heldigt, at Afgjørelsen af disse Spørgsmaal alene overlades til administrative Myndigheder. Jeg har troet, at man kunde finde en Maade, hvorpaa disse Spørgsmaal kunde afgjøres saaledes, at alle Parter maatte være tilfredse dermed. Det af mig stillede Forslag vil naturligvis kunne modificeres i mange Retninger, og hvis det vinder Tilslutning her, vil jeg til 3die Behandling tage under Overveielse, om man ikke kunde gjøre det noget fylldigere, saa at der maasse kunde være flere Personer til at skifte med. Men til at faae et Udtryk af Thingets Stemning er Forslaget, saaledes som det ligger for, tilstrækkeligt. Som ærede Medlemmer vil se, gaar Forslaget ud paa, at, naar der opstaar Tvistigheder om Forstaaelsen af de forskjellige Positioner, skulle de afgjøres af en Jury, hvortil Finanzministeren udnævner en af sine Mænd og Sv- og Handelsretten vælger tre. Jeg har tænkt mig et Medlem for hver af de tre forskellige Brancher, som der væsentlig bliver Spørgsmaal om, nemlig Kolonialfaget, Manufakturfaget og Kortevare- eller Jernkrampfaget. Opstaar der da et Spørgsmaal, saa skulle disse tre træde sammen med Finanzministerens Delegerede, og den Afgjørelse, som de tilfammen træffe, skulde da være den endelige. For imidlertid at bevare Regjeringens Overvegt i dette Raad har jeg foreslaaet, at Regjeringens Delegerede skulde have to Stemmer. Ærede Medlemmer vil se, at Følgen deraf vilde være den, at, saasnart Regjeringen kunde vinde et eneste Medlem af Juryn, saa havde Regjeringen uden videre Afgjørelsen i sin Haand; men dersom den Afgjørelse, Regjeringens Delegerede foreslog, ikke kunde vinde et eneste Medlem, saa kom de tre af Sv- og Handelsretten udnævnte Mænd til at træffe Afgjørelsen. Man har ment, at det vilde blive et særdeles svært Bryderi at faae den Slags Sager afgjort paa den Maade, at det vilde tage megen Tid og være meget besværligt. Det tror jeg imidlertid slet ikke. Jeg tror for det Første, at der ikke vil komme mange Sager af dens Slags frem efter den nye Tarif, og jeg tror, at de Sager, der komme for, langtfra ville volde den Mindelighed at faae afgjort, som man i Almindelig-

hed er tilbøjelig til at tro. Sagen er jo nemlig den, at kommer der Differenti mellem den lokale Goldbestyrelse og en Klareerer ved et Goldsted, er det en Selvfølge, at Klareereren maa finde sig i den Afgjørelse, som den lokale Goldbestyrelse træffer, og altsaa maa betale den Gold, som den lokale Goldbestyrelse fordrer; men man kan da appellere Sagen til denne Jury. Denne Jury behøver altsaa ikke i Virkeligheden at samles ret mange Gange; naar den holder Møde omtrent hver anden Maaned, og de opstaaede Spørgsmaal da blive forelagte for den, saa tror jeg, at man meget let kan komme til en Afgjørelse der. Det er vel givet, at der i Begyndelsen oftere vil blive Anvendelse for den, men efterhaanden som Forholdene udvikle sig, vil det blive sjeldnere og sjeldnere, thi der vil da være Afgjørelser, hvorfor Alle maa høre sig. For at paavise, hvor forunderlige Forholdene ere nu — jeg erkjender, at det maa blive bedre — vil jeg blot anføre, hvad der er blevet mig fortalt, uden at jeg dog tør indestaa for dets Rigtighed, at man har fundet paa at sende Manufakturvarer fra N. N. By til en anden By, hvor man veed, at de blive foroldede efter en anden Afgjørelse. Det er det, jeg har villet undgaa ved det af mig stillede Forslag, som jeg vil anbefale til det ærede Thing.

Breinholt: Det maa maasse være mig tilladt at gjøre nogle ganske faa, korte Bemærkninger til Vædringsforslaget Nr. 51, der er stillet af hele Udvalget og saaledes ogsaa tiltraadt af mig. Jeg maa imidlertid strax bemærke, at denne Tiltrædelse for mit Bedkommende kun er slet, fordi jeg ikke kunde finde Noget, som fuldstændig tilfredsstillende mig, og heller ikke Noget, som kunde finde Tilslutning i Udvalget. Jeg vil imidlertid blot gjøre den Bemærkning, at her er en Forhøielse af Tolden paa Lokomotiver. Det kan ikke være for Besyttelsens Skyld, thi der gives ikke nogen Fabrik her i Landet, som tilvirker Lokomotiver, og af fiskale Hensyn kan det heller ikke være, da den overveiende Del af de indførte Lokomotiver bruges af Staten selv; men der findes dog adskillige private Baner, og disses Tal er jo tiltaget og vil efter de Løse, vi nylig have behandlet, tiltage i en ikke ringe Grad. Det forekommer mig derfor, at der her bliver foreslaaet en for disse private Baner temmelig betydelig Byrde, som jeg nødig vilde være med til at paalægge dem. Og med Hensyn til Tolden paa de andre Gjenstande, nemlig paa almindelige Vogne, der trækkes af Heste, tror jeg, at Tolden bliver sat saa høit — ifølge Oversigten er det, der kommer ind, jo ogsaa kun nogle faa Hundrede Kroner — at Indførselen sler, jeg tør ikke sige ved Indsmugling, men paa en Maade, som i høi Grad nærmer sig dertil, og det giver Staten paa en vis Maade selv Anvisning paa ved den